

“ปีใหม่” ลือตัวตน คุณค่า...ชาติพันธุ์ม้ง

โครงการสืบสานวัฒนธรรมการละเล่น
ประเพณีปีใหม่ม้ง

การเปลี่ยนแปลงของการละเล่นในประเพณีปีใหม่ม้ง ทำให้เยาวชน จากบ้านดอนไพรวัลย์ อำเภอสันติสุข จังหวัดน่านเกิดข้อกังวลว่ารูปแบบ และประเพณี อันงดงามที่บ่งบอกถึงความเป็นม้งจะสูญหายไป จึงรวมตัวกันเพื่อนำเอารูปแบบดั้งเดิมกลับคืนมา

กระบวนการทำงาน

- รวบรวมทีม
- ศึกษาประวัติความเป็นมา และการละเล่นของม้ง ในช่วงเทศกาลปีใหม่ม้ง
- ศึกษาข้อมูลชุมชน

ประเพณีปีใหม่ม้ง...ในปัจจุบัน

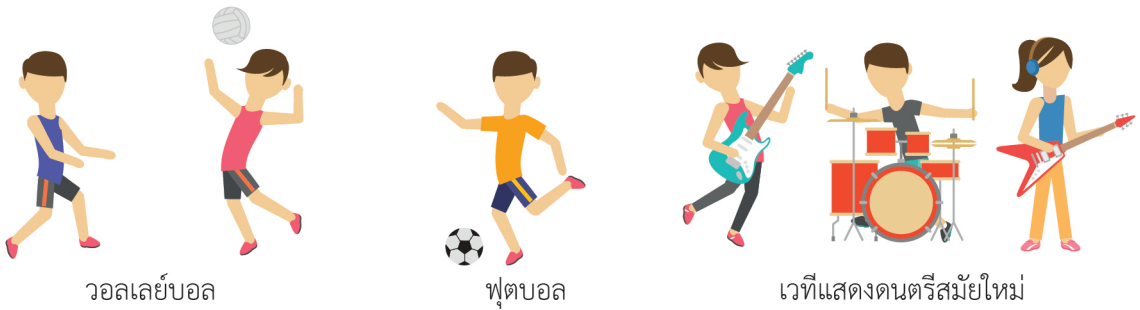
ประเพณีปีใหม่ม้ง...ในอดีต

รูปแบบการเล่นประเพณีปีใหม่มัง

เพื่อสืบสานและรักษาประเพณีดั้งเดิมไม่ให้สูญหายแล้ว งานนี้ยังช่วย “สร้างพื้นที่” เพื่อแสดงความสามารถของตัวเองให้สังคมภายนอกได้รับรู้ แล้วนำมาสู่การยอมรับอย่างเข้าใจ ด้วยเอกลักษณ์และอัตลักษณ์ที่ทีมงานเชื่อมั่นว่า เป็นความดีงามของชนเผ่าที่อยากรักษาไว้ให้คงอยู่

วอลเลย์บอล

ฟุตบอล

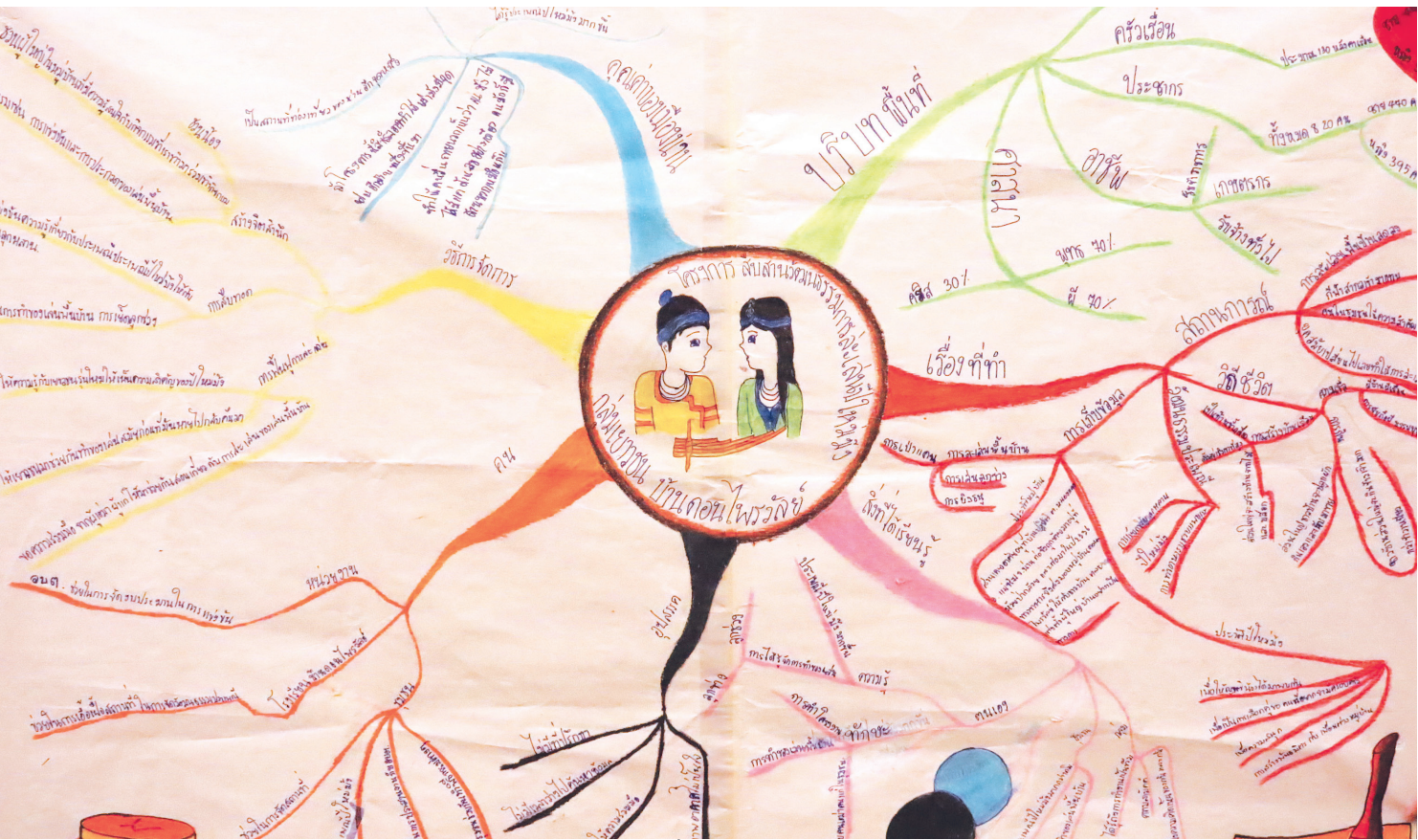
เวทีแสดงดนตรีสมัยใหม่

การเล่นลูกช่วง

การเล่นไผ่เฟก

การเล่นลูกช่าง

จากคนไม่ชอบเข้าสังคมและชอบอยู่ในมุมเงียบ ปัจจุบัน ความกล้าแสดงออกที่มีมากขึ้นทำให้เธอมีเพื่อนมากขึ้น และพร้อมที่จะบอกเล่าเรื่องราวความเป็นชาวไทยภูเขาเผ่าม้งให้คนอื่นรับรู้อย่างภาคภูมิใจ

ท่ามกลางสภาพแวดล้อมและสภาพสังคมขนาดเล็ก หากมีความเปลี่ยนแปลงอย่างใดอย่างหนึ่งเกิดขึ้นในชุมชน ความเปลี่ยนแปลงนั้นย่อมเป็นสิ่งที่สังเกตเห็นได้ชัดและรับรู้กันอย่างทั่วถึง เช่นเดียวกับที่ บ้านดอนไพรวัลย์ อำเภอสันติสุข จังหวัดน่าน สถานที่แห่งนี้เป็นชุมชนขนาดเล็กของชาวไทยภูเขาเผ่าม้งที่มีประชากรอาศัยอยู่ประมาณ 120 ครัวเรือน

ต้นสาย...ปลายเหตุ

“อยากทำโครงการสืบสานวัฒนธรรมการละเล่นพื้นบ้าน...มาช่วยทำโครงการหน่อย” คำเชิญชวนสั้นๆ จาก เย้ง - วรศักดิ์ แซ่เฮ้อ ที่ปรึกษาโครงการที่เฝ้าปากชักชวนเยาวชนให้เข้ามาทำโครงการ ถึงแม้จะได้รับมอบหมายงานจากผู้อำนวยการโรงเรียนบ้านดอนไพรวัลย์มาอีกต่อหนึ่ง แต่เย้งเล่าถึงความตั้งใจในการเข้ามาเป็นที่เลี้ยงโครงการนี้ว่า เพราะ

ตนเองก็เป็นชาวเผ่าม้ง เลยอยากรื้อฟื้นขนบธรรมเนียม และประเพณีดั้งเดิมให้กลับคืนมา เนื่องจากปัจจุบัน ประเพณีวัฒนธรรมของเผ่าม้งแตกต่างไปจากเดิมมาก

แย้ยัง เน้นย้ำถึงเรื่องการแต่งกายด้วยชุดชนเผ่าที่ เดี่ยวนี้วัยรุ่นหนุ่มสาวนิยมแต่งกายตามแฟชั่นมากขึ้น ทำให้ต้องใช้จ่ายเงินจำนวนมาก เพื่อซื้อเครื่องแต่งกาย ดัดแปลงซึ่งต่างไปจากชุดดั้งเดิม หรือแม้แต่การแต่งกาย แบบผสมผสานครึ่งท่อน โดยอาจสวมเสื้อหรือกางเกงแบบ สมัยใหม่เข้ากับชุดดั้งเดิมในส่วนที่เหลือ

“ไม่ใช่แค่การแต่งกาย แต่งงานปีใหม่ม้งบางปีในชุมชน แทบไม่มีการละเล่นดั้งเดิมหลงเหลืออีกเลย กลายเป็น การเตะฟุตบอล การเล่นเกม และเล่นวอลเลย์บอล ซึ่งเป็นกีฬาสมัยใหม่เข้ามาแทนที่ คนมาร่วมงานก็น้อยลง พอคนมาร่วมน้อย วันจัดงานก็น้อยลงตามไปด้วย” แย้ยัง กล่าวถึงภาพความเปลี่ยนแปลงที่เกิดขึ้น

เมื่อทีมงานรุ่น 1 ที่ริเริ่มโครงการต้องวางมือ แยกย้ายไปด้วยภาระทางครอบครัว ทีมงานรุ่น 2 ที่ ประกอบด้วย บีบี - นิชาพัทธ์ เสงษ์วัลกุล คิมมี่ - อัญญา เกตุโชคอุดม และ เนเน่ - กัญญาวีร์ แซ่เฮ้อ อาสาเข้ามาสานต่อโครงการ เพราะมีความสนใจวิถีดั้งเดิม ประเพณีปีใหม่ม้งของชนเผ่าตัวเองอยู่แล้วเป็นทุนเดิม

บีบี เล่าว่า วัฒนธรรมการละเล่นช่วงเทศกาล ปีใหม่ม้ง เช่น การโยนลูกช่วง ลูกข่าง หรือแม้แต่ การแข่งรถไม้ของชาวไทยภูเขาเผ่าม้งในแต่ละพื้นที่ มีความสำคัญในแง่การ “เชื่อมสัมพันธ์” ของชาวไทย ภูเขาเผ่าม้งเข้าด้วยกัน ไม่เฉพาะแค่ในวัยหนุ่มสาว เท่านั้น แต่รวมถึงคนทุกเพศทุกวัย ทั้งนี้หากชุมชนใด สามารถจัดงานปีใหม่ม้งได้ในระดับที่ดึงดูดเพื่อนบ้าน ชนเผ่าม้งจากชุมชนอื่นเข้ามาร่วมด้วยได้ ก็จะเป็น ความภาคภูมิใจของชุมชน

“วัฒนธรรมการเล่นช่วงเทศกาลปีใหม่ม้ง เช่น การโยนลูกช่วง ลูกข่าง หรือแม้แต่การแข่ง ล้อเลื่อนไม้ของชาวไทยภูเขาเผ่าม้งในแต่ละพื้นที่ มีความสำคัญในแง่การ “เชื่อมสัมพันธ์” ของชาวไทยภูเขาเผ่าม้งเข้าด้วยกัน โดยเฉพาะแค่ในวัยหนุ่มสาวเท่านั้น แต่รวมถึงคนทุกเพศทุกวัย”

ด้วยเหตุนี้ การรื้อฟื้นและสืบสานวัฒนธรรมการเล่น และประเพณีปีใหม่ม้งแบบดั้งเดิมให้คงอยู่ จึงเป็นเป้าหมายของโครงการที่กลุ่มแกนนำเยาวชนพยายามผลักดันให้เกิดขึ้น

คิมมี ย้ำว่า การเล่นและประเพณีปีใหม่ม้งเป็นเอกลักษณ์ที่แสดงความเป็นตัวตนของชาวไทยภูเขาเผ่าม้ง เป็นประเพณีที่ดึงดูดซึ่งคนรุ่นหลังควรสืบสานไว้ด้วยการรักษาความงดงามแบบเดิมให้คงอยู่ให้ได้มากที่สุด ยกตัวอย่างเช่น การใช้วัสดุท้องถิ่นที่หาได้ในชุมชนมาประดิษฐ์เป็นอุปกรณ์สำหรับใช้เล่นแทนการซื้อวัสดุอุปกรณ์จากภายนอก การรื้อฟื้นการเล่นบางอย่างที่หายไป เช่น รถไม้ การเดินสามขา หรือแม้แต่การเล่นลูกข่าง และการแต่งกายด้วยชุดแต่งกายชาวเมืองอย่างถูกต้องตามระเบียบแบบแผน เป็นต้น

“ชุดแต่งกายชนเผ่าเดี่ยวนี้อาจมีรูปแบบเปลี่ยนไป ดัดแปลงไปจากชุดดั้งเดิม ผู้หญิงกระโปรงสั้นกว่าเมื่อก่อน เป็นแฟชั่นที่เห็นมาจากทีวีหรือจากเฟซบุ๊ก...ถ้าเรารักษาภูมิปัญญาดั้งเดิมไว้ได้ เราก็จะภูมิใจว่าคนภายนอกที่มองเข้ามาก็จะให้เกียรติเราด้วย” คิมมี อธิบาย

“ไม่ต้องเรียก “ม้ง” ไม่ต้องเรียกว่าอะไรก็ได้ แต่อยากให้ “ให้เกียรติ” เราบ้าง นับเราเป็นเพื่อนบ้างก็ได้”

“คำเรียกหลายคำพอเราได้ยินแล้วเกิดความรู้สึกไม่ดีขึ้นมาทันที เหมือนเขากำลังบอกว่า เขาไม่ชอบเรา เขาไม่ชอบชนเผ่าม้ง เพราะเราเป็นคนไม่ดี เราเป็นคนที่อพยพมาจากจีน” ความใส่ใจของทีมทำงานที่ต้องการ

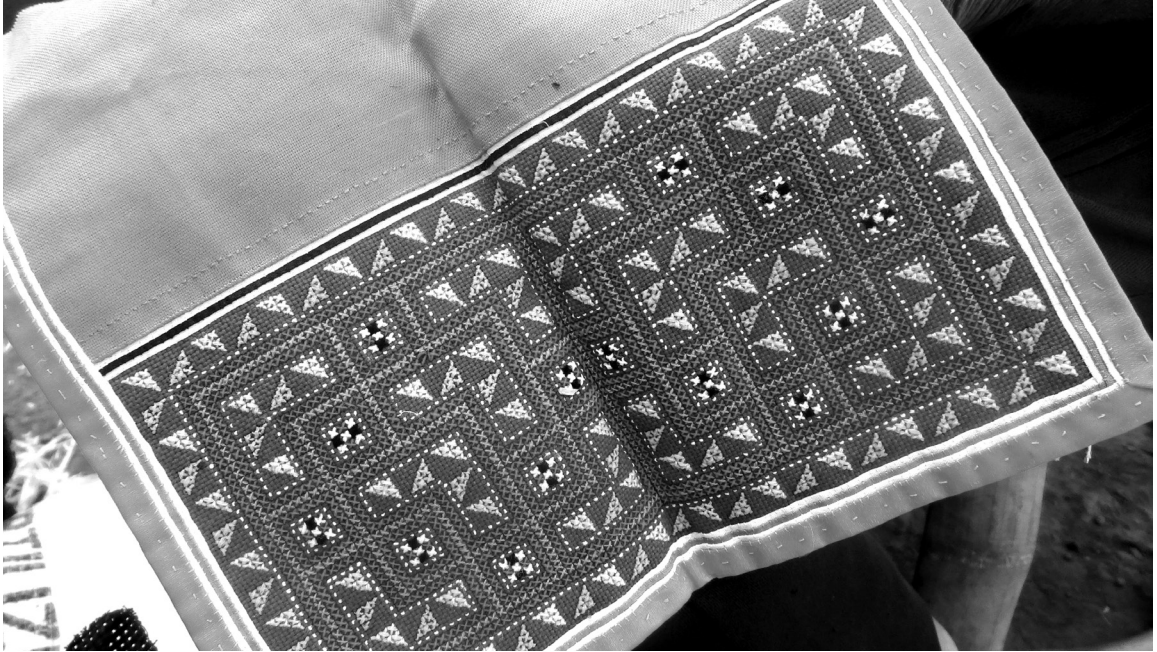
รื้อฟื้นวัฒนธรรมประเพณีดั้งเดิม เพื่อแสดงถึงคุณค่าของชาวเขาเผ่าม้งที่มีไม่ต่างจากชาติพันธุ์อื่น ๆ

ขณะที่บีบีเสริมว่า เวลาพูดคุยกับคนภายนอก เขาจะไม่ให้เกียรติเรา ขอบหาว่าเราเป็นแม่ว เป็นคำเรียกที่เหมือนเป็นการดูถูก ซึ่งเราไม่อยากจะให้คนอื่นมองเราแบบนั้น อยากให้คนทั่วไปเข้าใจ แต่ถ้าเขาไม่ชอบเรา เราก็เข้าไปคุยกับเขาไม่ได้ เพราะฉะนั้นเราต้องรักษาสิ่งดีงามของเราให้คงอยู่ เพื่อให้คนอื่นมองเข้ามาเห็นถึงตัวตนของเราได้

รื้อฟื้น สืบสานปีใหม่ม้ง

ปีใหม่ม้ง เป็นประเพณีของชาวไทยภูเขาเผ่าม้งที่จัดขึ้นเป็นประจำทุกปีในราวเดือนธันวาคมถึงมกราคม โดยส่วนใหญ่ตามปฏิทินมักอยู่ในช่วงวันขึ้น 1 ค่ำเดือน 2

ประเพณีปีใหม่ม้งไม่ใช่แค่การจัดงานเฉลิมฉลองเพื่อต้อนรับปีใหม่ แต่เป็นธรรมเนียมประเพณีที่นำมาสู่การพบปะกันของญาติมิตรตามแต่ละวงศ์ตระกูลของชาวไทยภูเขาเผ่าม้ง อีกทั้งยังมีพิธีสู่ขวัญ การขอพรจากสิ่งศักดิ์สิทธิ์และผู้อาวุโสในชุมชน รวมถึงการเลี้ยงผีบ้าน ประเพณีปีใหม่ม้งจึงมีความหมายและมีนัยสำคัญ เช่นเดียวกับประเพณีรดน้ำดำหัวของไทยในวันสงกรานต์ โดยในช่วงงานปีใหม่ม้งชาวไทยภูเขาเผ่าม้งจะแต่งกายด้วยชุดประจำชนเผ่ามาทำกิจกรรมร่วมกันในพื้นที่สาธารณะในชุมชน

เนเน่ ที่จับพลัดจับผลูถูกบีบีหว่านล้อมจนเข้ามา
ร่วมโครงการ เล่าว่า การจัดงานปีใหม่มั่งของชุมชน
บ้านดอนไพรวัลย์ ปกติใช้พื้นที่ลานกว้างของโรงเรียน
บ้านดอนไพรวัลย์เป็นสถานที่ทำกิจกรรม ทุกปีจะมี
การละเล่นและการแข่งขันกีฬาให้คนในชุมชนทุกเพศ
ทุกวัยได้ทำกิจกรรมด้วยกันกลางแจ้ง กิจกรรมหลัก ๆ
ประกอบด้วย การตีลูกข่าง การโยนลูกช่วง และฟุตบอล
ทั้งนี้ การยิงหน้าไม้ การแข่งขันรถไม้ และการเดินไม้
สามขาเป็นการละเล่นดั้งเดิมที่สูญหายไปแล้วจากชุมชน

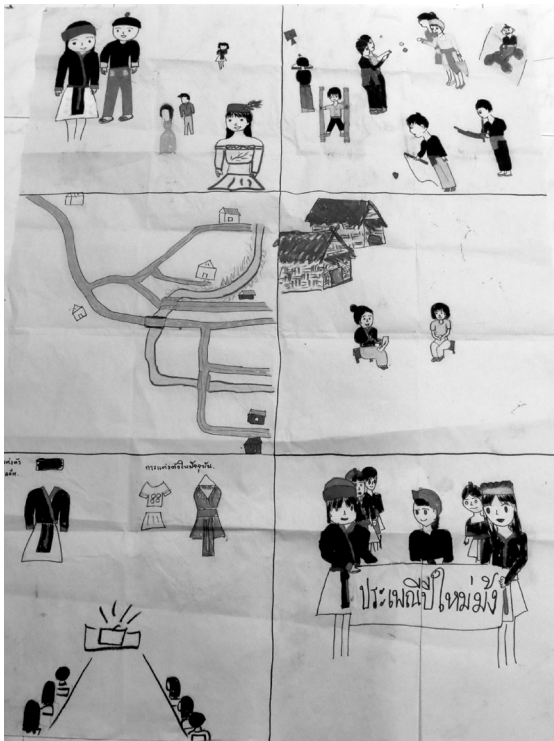
ในส่วนของหนุ่มสาวชาวมั่งวัยประมาณ 14 ปีขึ้นไป
พวกเขายังถือการโยน ‘ลูกช่วง’ เป็นวิธีการเลือกคู่ซึ่งเป็น
ขนบธรรมเนียมที่มีมาแต่เดิม อย่างไรก็ตาม แม้การละเล่น
หลายอย่างจะยังคงอยู่ แต่ความเปลี่ยนแปลงที่เกิดขึ้น
อย่างเห็นได้ชัด โดยเฉพาะที่เกี่ยวกับการโยนลูกช่วง คือ
วัสดุที่นำมาใช้ทำลูกช่วงเปลี่ยนแปลงไปจากเดิม

คิมมี ขยายความถึงการโยนลูกช่วงต่อว่า เมื่อใกล้
วันปีใหม่มั่ง ฝ่ายหญิงจะเป็นคนทำลูกช่วง เมื่อถึงวันงาน
ผู้หญิงจะแต่งกายด้วยชุดประจำเผ่า พร้อมนำลูกช่วง
ติดตัวไปเพื่อเลือกโยนกับชายหนุ่มที่ตัวเองพึงพอใจ หรือ

อาจมีแม่สื่อเป็นผู้หญิงที่แต่งงานแล้ว นำลูกช่วงไปยื่น
ให้กับชายหนุ่มเพื่อบอกว่าใครเป็นเจ้าของลูกช่วงลูกนั้น
เดิมทีลูกช่วงทำจากเศษผ้าที่มัดต่อกันเป็นลูกกลม ๆ แต่
ปัจจุบันคนในชุมชนหันมาใช้ลูกเทนนิสหรือลูกบอลกลม
ขนาดไม่ใหญ่มากเป็นวัสดุในการทำลูกช่วงแทน

“วันปีใหม่ใครจะทำลูกช่วงไปร่วมงานหรือไม่ทำไป
ก็ได้ ถ้าทำไปแม่ก็จะเป็นคนจัดเตรียมลูกช่วงให้ พอถึง
เวลาโยนลูกช่วง เราก็จะต่อแถวโยนลูกช่วงเรียงกันเป็น
คู่ ๆ ชายหญิง โยนไปคุยไปเพื่อทำความรู้จักกัน” คิมมี
อธิบาย

ถึงจุดนี้ บีบี เล่าถึงแผนการทำโครงการแผนแรกที่มี
จุดประสงค์เพื่อชี้ชวนให้ผู้ใหญ่ในชุมชนหันมาใช้เศษผ้า
ในการทำลูกช่วงตามแบบดั้งเดิม ด้วยการชักชวนเด็ก
และเยาวชน เริ่มจากกลุ่มเพื่อนใกล้ตัวให้เริ่มสะสม
เศษผ้า แล้วนัดมารวมตัวกันเพื่อทำลูกช่วงเก็บไว้สำหรับ
ใช้ในงานปีใหม่มั่งปีถัดไป (พ.ศ.2560) เพื่อแสดงให้เห็น
ผู้ใหญ่เห็นถึงความกระตือรือร้นของเด็กและเยาวชน
ในการรื้อฟื้นภูมิปัญญาดั้งเดิมให้กลับคืนมา

“ถ้าเราไม่วางแผนการทำงานให้ดี การดำเนินกิจกรรมก็จะไม่ราบรื่น สมมุติว่าประเด็นคำถามในแบบสอบถามไม่ครอบคลุมตามเป้าหมายที่อยากรู้ เราก็จะไม่สามารถสืบค้นถึงข้อมูลที่ต้องการได้อย่างที่ต้องการได้ จุดประสงค์ของเราคือหาข้อมูลที่ต้องการเพื่อนำมาเปรียบเทียบแล้วร้อยพันขึ้นมาใหม่อย่างถูกต้องที่สุด”

“ครั้งแรกที่ไปร่วมอบรมรู้สึกกลัว และไม่อยากทำ เพราะไม่รู้จักมีเวลาว่างหรือเปล่า แต่ไปแล้วเห็นเพื่อนกลุ่มอื่นเป็นตัวอย่าง เห็นเขาพูด เราก็ต้องกล้าพูด เพราะถ้าเราไม่พูดคนอื่นจะเข้าใจโครงการของเราได้อย่างไร”

เด็ก-ผู้ใหญ่ร่วมมือกัน

การได้เข้าร่วมกิจกรรมกับเพื่อนๆ โครงการเสริมศักยภาพเครือข่ายเยาวชนจังหวัดน่าน ในพื้นที่ต่างๆ ทำให้ทีมงานได้บทเรียนว่า แต่ละพื้นที่ย่อมมีปัญหาหรือสิ่งที่ต้องได้รับการแก้ไขแตกต่างกันไปตามบริบทของชุมชน แต่สิ่งที่จะทำให้โครงการหรือการดำเนินงานของเยาวชนสำเร็จลุล่วง เกิดขึ้นได้จากความสามัคคีของกลุ่มเยาวชนเอง และการประสานงานเพื่อขอความร่วมมือจากคนในชุมชน

ด้วยเหตุนี้ ทีมงานจึงนำแบบสำรวจที่รุ่นพี่ออกแบบไว้มาปรับปรุง เพื่อให้ได้ข้อมูลประวัติชุมชนในเชิงลึกที่ถูกต้องที่สุด ทั้งนี้ บีบี อธิบายว่า แบบสอบถามเดิมตั้งเป้าหมายเพียงสำรวจความพึงพอใจของคนในชุมชนต่อการรื้อฟื้นการเล่นดั้งเดิมในประเพณีปีใหม่ม้ง แต่แบบสำรวจใหม่จะเพิ่มเติมคำถามเพื่อสืบค้นถึงข้อมูลชุมชน ประวัติปีใหม่ม้ง และประเพณีการเล่นที่เป็นแบบแผนดั้งเดิมของชุมชน เพื่อให้ได้ข้อมูลรอบด้าน

“ถ้าเราไม่วางแผนการทำงานให้ดี การดำเนินกิจกรรมก็จะไม่ราบรื่น สมมุติว่าประเด็นคำถามในแบบสอบถามไม่ครอบคลุมตามเป้าหมายที่อยากรู้ เราก็จะไม่สามารถสืบค้นถึงข้อมูลที่ถูกต้องอย่างที่ต้องการได้ จุดประสงค์ของเราคือหาข้อมูลที่ถูกต้องเพื่อนำมาเปรียบเทียบ แล้วรื้อฟื้นขึ้นมาใหม่อย่างถูกต้องที่สุด” บีบี อธิบายถึงวิธีการเพื่อสืบค้นข้อมูลประวัติศาสตร์ปีใหม่ม้งในเชิงลึก

นอกจากนี้ บีบี ย้ำว่า หากกลุ่มเยาวชนแกนนำไม่เข้าหาผู้ใหญ่ในชุมชน ไม่เข้าไปขอคำปรึกษาและสอบถามความคิดเห็น การดำเนินโครงการของเยาวชนอาจไม่ได้รับความร่วมมือจากคนในชุมชนในระยะยาว

“ถ้าเราเข้าไปสอบถามผู้ใหญ่ก่อน ข้อมูลที่ได้มาก็คือ การมีส่วนร่วมของผู้ใหญ่ เป็นคำพูดเป็นคำแนะนำของเขา คุยไปๆ เขาอาจจะบอกว่าให้ช่วยอะไรอีกไหม” บีบี เล่าถึงแผนการสร้างความร่วมมือกับผู้ใหญ่ในชุมชน

เปิดใจ...เรียนรู้จากผู้อื่น

แม้กิจกรรมที่วางแผนเพื่อลงมือสืบสานวัฒนธรรมการเล่นประเพณีปีใหม่ม้งจะยังไม่คืบหน้า เนื่องจากทีมงานรุ่น 1 ต้องออกไปสร้างครอบครัวตามขนบธรรมเนียมของชนเผ่า และอยู่ระหว่างทีมงานรุ่น 2 วางแผนการทำงานต่อ แต่บีบีบอกว่า การเข้าอบรมการนำเสนอข้อมูลบนเว็บไซต์ของมูลนิธิสยามกัมมาจล ธนาคารไทยพาณิชย์ จำกัด (มหาชน) เป็นเรื่องแปลกใหม่ที่ช่วยให้ทีมงานที่เหลือได้เปิดโลกทัศน์ของตัวเอง

“ไม่เคยรู้เบื้องหลังการลงข้อมูลในเว็บไซต์มาก่อนเลย ตอนอบรมกับพี่ๆ รู้สึกสนุกและน่าตื่นเต้นดี พอกลับจากอบรมเราก็ต้องมาทำงานต่อ เพราะต้องอัปเดตความคืบหน้าของโครงการและนำเสนอข้อมูลต่าง ๆ ลงเว็บไซต์ของมูลนิธิ เวลางานส่วนใหญ่จะแบ่งงานและช่วยกันทำตอนอยู่โรงเรียน เพราะต้องใช้อินเทอร์เน็ตของโรงเรียน” บีบี อธิบายถึงการบริหารจัดการเวลาของทีมงาน

นอกจากนี้ บีบี บอกว่า เวทีแลกเปลี่ยนเรียนรู้เกี่ยวกับสถานการณ์ปัญหาของแต่ละชุมชน ทำให้พวกเขาเห็นจุดด้อยในการทำงานของตัวเอง ทีมงานจึงตั้งใจว่า จะวางแผนการทำงานของตัวเองด้วยความรอบคอบมากขึ้น

“เห็นเพื่อนกลุ่มอื่นทำโครงการ ก็เป็นแรงบันดาลใจให้เราด้วยเหมือนกัน เราได้ความรู้มาเติมเต็มโครงการของเรา แล้วก็ทำให้เราอยากทำโครงการของตัวเองให้สำเร็จ” แนนนี่ กล่าว

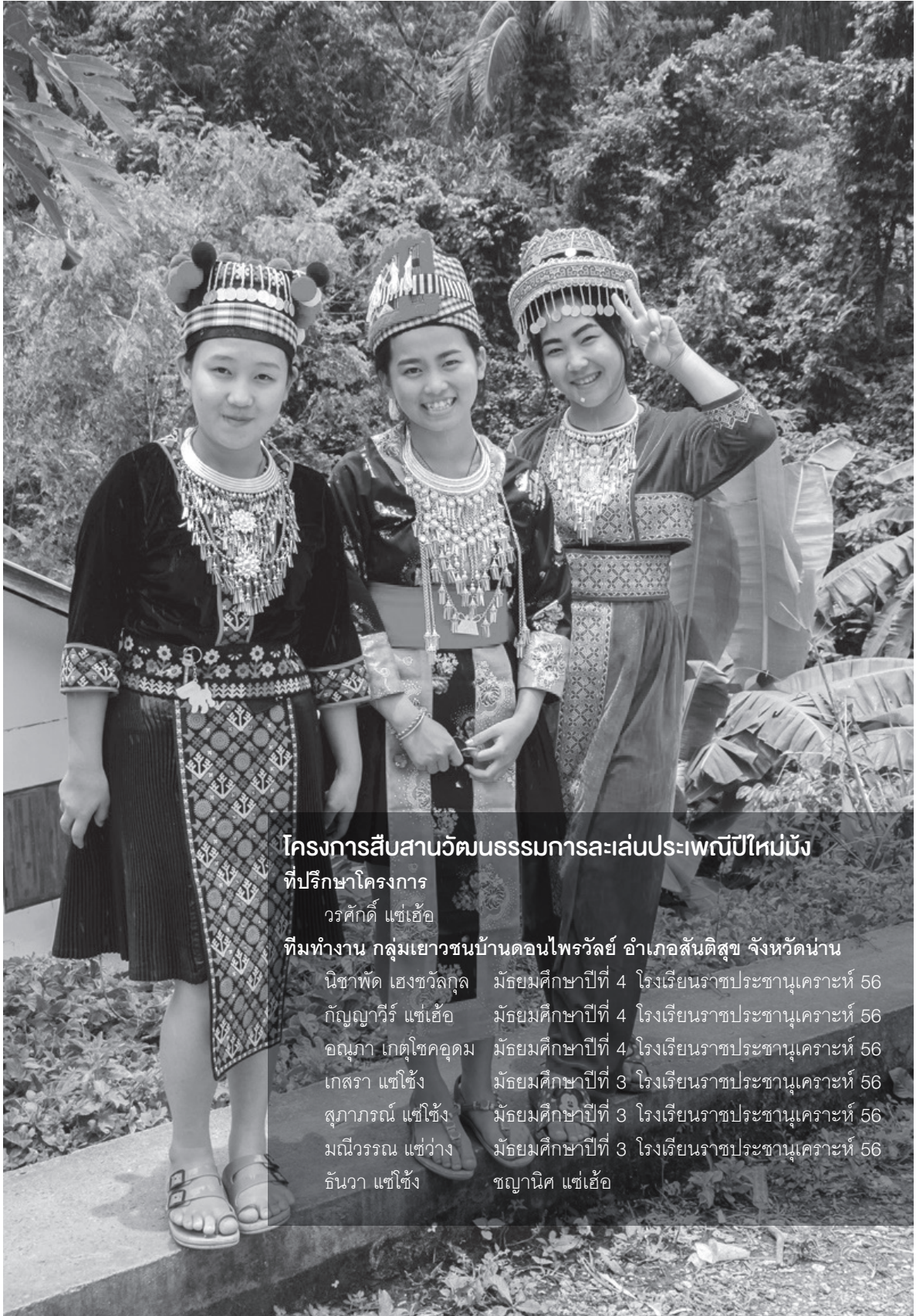
“ครั้งแรกที่ไปร่วมอบรมรู้สึกกลัว และไม่อยากทำ เพราะไม่รู้จะมีเวลาว่างหรือเปล่า แต่ไปแล้วเห็นเพื่อนกลุ่มอื่นเป็นตัวอย่าง เห็นเขาพูด เราก็ดองกล้าพูด เพราะถ้าเราไม่พูดคนอื่นจะเข้าใจโครงการของเราได้อย่างไร” บีบี กล่าวอย่างชัดเจน

บีบี สะท้อนบุคลิกส่วนตัวว่า จากคนไม่ชอบเข้าสังคมและชอบอยู่ในมุมเงียบ ปัจจุบัน ความกล้าแสดงออกที่มีมากขึ้นทำให้เธอมีเพื่อนมากขึ้น และพร้อมที่จะบอกเล่าเรื่องราวความเป็นชาวไทยภูเขาเผ่าม้งให้คนอื่นรับรู้อย่างภาคภูมิใจ

“ถึงแม้ตอนนี้เราจะยังไม่ได้ทำกิจกรรมให้เห็นเป็นรูปธรรม แต่มันคงไม่ยากที่เราจะไปต่อ เพราะโครงการของพวกเราเป็นประเพณีของเราอยู่แล้ว กิจกรรมอาจจะไม่อลังการงานสร้างเหมือนกลุ่มอื่น แต่เพราะเราอยู่กับมัน สิ่งนี้เลยมีความหมายสำหรับเรา เป็นสิ่งที่แสดงความเป็นตัวตนของเราให้คนภายนอกได้เห็น เราก็มีอะไรดี ๆ คนภายนอกจะได้ไม่มาดูถูกเราอีก” บีบี กล่าว

เบื้องหลังความตั้งใจริเริ่มโครงการสืบสานวัฒนธรรมการละเล่นประเพณีปีใหม่ม้งของกลุ่มแกนนำเยาวชนบ้านดอนไพรวัลย์ นอกจากเพื่อสืบสานและรักษาประเพณีดั้งเดิมไม่ให้สูญหายแล้ว งานนี้ยังช่วย “สร้างพื้นที่” เพื่อแสดงความมีตัวตนให้สังคมภายนอกได้รับรู้ แล้วนำมาสู่การยอมรับอย่างเข้าใจ ด้วยเอกลักษณ์และอัตลักษณ์ที่ทีมงานเชื่อมั่นอย่างสุดใจว่าเป็นความดีงามของชนเผ่าที่อยากรักษาไว้ให้คงอยู่

**โครงการสืบสานวัฒนธรรมการเล่นประเพณีปีใหม่บั้ง
ที่ปรึกษาโครงการ**

วรศักดิ์ แซ่เฮ้อ

ทีมงาน กลุ่มเยาวชนบ้านดอนไพรวัลย์ อำเภอสันติสุข จังหวัดน่าน

นิชาพัฑ เฮงขวัญกุล	มัธยมศึกษาปีที่ 4	โรงเรียนราชประชานุเคราะห์ 56
กัญญาวิรุ แซ่เฮ้อ	มัธยมศึกษาปีที่ 4	โรงเรียนราชประชานุเคราะห์ 56
อดุลภา เกตุโชคอุดม	มัธยมศึกษาปีที่ 4	โรงเรียนราชประชานุเคราะห์ 56
เกศรา แซ่เซ็ง	มัธยมศึกษาปีที่ 3	โรงเรียนราชประชานุเคราะห์ 56
สุภาภรณ์ แซ่เซ็ง	มัธยมศึกษาปีที่ 3	โรงเรียนราชประชานุเคราะห์ 56
มณีวรรณ แซ่ว่าง	มัธยมศึกษาปีที่ 3	โรงเรียนราชประชานุเคราะห์ 56
ธันวา แซ่เซ็ง	ชญานิต แซ่เฮ้อ	